

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RIZEA, LIGIA

Între lumi/ Ligia Rizea; editor: Florea Firan. – Craiova:

Scrisul Românesc Fundația-Editura, 2021

ISBN 978-606-674-291-7

I. Firan, Florea (ed.)

821.135.1

© Ligia Rizea

© Scrisul Românesc

Fundația-Editura, Craiova, 2021

Tel./fax: 0722.753.922; 0251/413.763

Email: scrisulromanesc@yahoo.com

Ligia Rizea

ÎNTRE LUMI

Scrisul Românesc
Fundația – Editura

Cea de-a patra piesă de teatru scrisă de Felix Anton Rizea, care inițial a circulat sub pseudonim prin secretariatele literare ale teatrelor cu titlul *Salutări și gerovital de la Felix*, apoi a fost transformată în episod pilot pentru serialul de televiziune *Nemuritorii sau Femeia secolului XXI*, și-a găsit într-un final, drumul spre public, în octombrie 2008, prin redacția de teatru a Societății Române de Radiodifuziune, într-o distribuție de excepție (Tamara Buciuceanu-Botez, Ileana Stana Ionescu, Monica Ghiuță, Virgil Ogășeanu și Ion Haiduc) în regia lui Vasile Manta.

Felix Anton Rizea s-a stins fulgerător în primăvara anului 1999, în 30 martie, ziua lui de naștere, când împlinea 49 de ani. A fost învins de un cancer copleșitor ca dimensiuni, cu metastaze craniene, care nu l-a avertizat concludent înainte de a-l doborî irevocabil. Îi copleșise toracele lăsându-i bronhiile neatînse. Văzând radiografia, profesorul Ioan Paul Stoicescu i-a dat un termen ghilotinant: trei săptămâni. Dorința lui Felix de a trăi aici și acum a prelungit termenul prescris de profesor cu încă patru săptămâni, fără să depășească faza calmantelor obișnuite.

În ziua precedentă plecării lui definitive, deși resursele fizice îi erau evident epuizate, cu o imensă și iradiantă iubire în care el topea miracolul vieții și poate nemurirea însăși – a spus:

„De mâine schimbăm kalimera.”

LER

CUPRINS

PARTEA I	5
PARTEA A II-A	85
PARTEA A III-A	127
PRELUDIU	130
MEZZO FORTE	166
PRESTO	188
PARTEA A IV-A	229
PARTEA A V-A	247
PARTEA A VI-A	257
POSTFAȚĂ	283

PARTEA I

Dragul meu, mă întreb de ce joc World of Warcraft? Ca să scriu o carte?

Poate...

Orice Eden e binevenit.

Azi m-am plimbat prin pădure cu o vrăjitoare. Ea își spunea ghicitoare în cărți, dar mie mi-a amintit de toate vrăjitoarele pe care le-am cunoscut în copilărie.

Voiam să-i arăt Aniței cum ies izvoarele sulfuroase din pământ. Am rătăcit drumul, ne întorceam și tocmai când îi explicam copilei că o pădure este la fel de adâncă și înecătoare ca marea Marieta, păzitoarea de capre, ne-a ieșit în cale. Pătrunsă de importanță, ca o iască înfiptă rotund și sigur pe trunchiul unui fag, ne-a cercetat preț de câteva secunde.

„Vă duc eu la ele”, a spus simplu și s-a întors din drum.

Pășea înaintea noastră pe poteca îngustă vorbindu-ne despre izvoarele miraculoase spre care ne deschidea calea, arătându-ne în desișul pădurii cuiburi de păsări, vizuini de viezuri și urme recente de porci mistreți. S-a oprit. O bucată de stâncă tăia poteca de-a curmezișul obligându-ne să sărim peste ea.

„Știi că și piatra crește? Eu o simt cum crește”, a zis către copilă, în timp ce mâna ei mângâia prin aer conturul pietrei.

M-a fulgerat un fior, o bucurie neașteptată. S-a înălțat ca un gheizer de lumină și a înghețat pe cer pentru câteva secunde. Secunde lungi, halucinant de lungi, spălau țesutul vâscos al atâtor ani în care m-am tot întrebat cum să devin piatră și cum să cresc

Respe sub lună, exact în poiana aceea spre care ne conducea păzitoarea de capre. Minte mi se rotea încăpățanată în jurul acestui pivot de lumină, de bucurie... Recitam în gând: „*demult, pășteam capre în crâng înfrunzit și în însângerate amurguri, ca iarba uscată izvoarele frunți îți sorbeam și porneam, da, porneam culegând din noi flori...*”

Între timp, Marieta îi explica Aniței cum își poate vindeca reumatismul celor 15 ani abia împliniți scaldându-se în pârâul cu apă vindecătoare și că nu poate bea din apa lui, pentru că e prea sărată. După ultimele ploii, ea și Costică „aranjaseră” cele două izvoare prin care apa sulfuroasă ieșea din pământ sub rădăcinile unui fag uriaș.

Dar asta nu e tot. Aceași femeie, vrăjitoare desigur, culesese, cu o săptămână în urmă, bujori de munte pentru ceaiuri. Să fi trebuit să-mi amintesc și de Parâng? Mi se părea că începutul și sfârșitul se contopeau, că eram în punctul în care nimic nu începe și nimic nu se termină. Vedeam doar arciura spiralei pe care tot urcăm și urcăm... doar Dumnezeu știe unde.

Îmi place tristețea acestei lumi. Timpul meu se topește în țărâna încinsă a unui drum de la țară dintr-o lungă vară fără sfârșit. Da, o lungă vară fierbinte...

Lumea își lasă amprenta pe sub pământ alergând cu metrourile ore în șir, în aceeași vară fierbinte, iar fiul meu, albatros cu două, trei pene smulse între timp, aleargă la rândul lui cu sufletul la gură și sute de kilometri pe oră. E un dezastru... Pur și simplu, timpul ne ignoră! Ne scufundă în neant. Nu avem nicio consistență pentru el, nici măcar atunci când ne dăm de ceasul morții căutând aiurea vreun adevăr absolut, unic și plictisit că-l tot căutam. Și, paradoxal, înăuntrul nostru nu trecem.

După ce am negat și am uitat aproape totul, sunt inundată de o iubire imposibilă. Aceași dintotdeauna. Iubesc iubirea mea. Așa a fost mereu. Simt că doar așa sufletul meu se poate mântui și poate deveni timp. Și chiar dacă e doar o fărâma de

timp, e suficient să întrezăresc o parte din desăvârșire, fiindcă ea există dincolo de orice tăgăduire, dincolo de scepticism, dincolo de revoltă sau disperare. Recunosc, sunt o vanitate nudă și inutilă pe care ar trebui să o ignori, dar cum nu prea se întâmplă așa, mă tot retrag de bunăvoie la umbra pietrei care crește sub lună.

Deces

„Character-ul” este personajul cu care te joci *online* în celebrul joc World of Warcraft, împreună cu vreo câteva milioane de jucători.

12/17 09:44:30.265 LIGIA: Vezi că sunt în ceață.

12/17 09:44:42.265 DECES whispers: La ce te referi, la nume?

12/17 09:45:00.546 LIGIA whispers: Da, la Deces. De ce ți-ai ales numele ăsta? Mă încurcă foarte tare.

12/17 09:45:19.14 DECES whispers: Pentru că e stupid și cinic. Mie îmi place stupizenia lui. Dacă nu-ți convine, poți să-l schimbi.

12/17 09:47:32.828 LIGIA whispers: Știi ce nu îmi convine? E atât de direct, că pe bună dreptate, pare aiurea.

12/17 09:47:47.375 DECES whispers: Cu atât mai bine. Or să se bucure și anagramiștii. Nu trebuie să mai faci eforturi.

12/17 09:49:25.51 LIGIA whispers: Derutant... de fapt cumplit, este că mai tot ce mi s-a întâmplat a avut drept cheie de boltă, simboluri gata decriptate și absurde. Am trăit sub opresiunea lor.

12/17 09:49:48.656 DECES whispers: Ți se pare. Un simbol nu există, decât dacă ții tu neapărat să existe. Tu îl crezi. Facem așa. Până îmi critici tu numele, eu mă duc la o țigară.

12/17 09:50:51.937 LIGIA whispers: Oau! Cum mă mai străduiesc să nu te înjur!

12/17 09:52:59.843 DECES whispers: De ce? Înjură-mă!

12/17 09:53:23.750 LIGIA whispers: Am făcut-o deja.

12/17 09:53:32.156 DECES whispers: Nu se pune.

Începutul

Eram scufundată într-un fel de letargie și creierul meu se relaxa bucățiță cu bucățiță. Alternam între somn și decizia de a deschide una dintre cărțile de la capul patului meu, în ambianța sonoră a canalului de știri. Era ritualul obligatoriu ca să alunec în învăluirea unui somn sășios.

„Dormi?” m-a întrebat Alin.

M-am întors brusc la realitate.

„Nu.”

„Hai să-ți arăt un *Matrix* în față. Vino să vezi ce-au făcut din *Warcraft*!”

M-am conformat cuminte, deși sunt destul de violentă când mă trezești din somn. „Ce poate fi așa de grozav?” bombăneam în mintea mea, dar nu-l puteam refuza.

„Ce-i asta?”

„*World of Warcraft*, un joc nou de la Blizzard.”

Da, sunt un *gamer* și îmi asum această calitate, chiar dacă par destul de caraghioasă când o recunosc în fața oamenilor serioși, gravi și cu capul pe umeri. Am jucat o perioadă îndelungată *Warcraft* și mi-a plăcut. Am jucat *Diablo* și *Vampire*, am cochetat cu *Starcraft* și am încercat diverse *3D-uri* cu împușcături și curse de mașini. Îmi plăceau jocurile frumos desenate și din acest motiv am păstrat vreme îndelungată *King of the road*. Ore în șir, conduceam un camion imbecil care se tot strica sau se dădea peste cap. Mi-ar fi plăcut să fiu șofer de tir. „Îmi place să călătoresc cu drumul”, era justificarea mea, dacă cineva era curios să afle de unde venea o astfel de încăpățănare copilăroasă de a mă juca. În sfârșit, m-am așezat înarmată cu multă răbdare lângă Alin, care încerca să se orienteze în jocul, inedit chiar și pentru el, deși avea o mică sală de jocuri pe calculator. O făcea cu surpriză, cu încântare.

World of Warcraft era un joc fascinant! De la bun început, deveneai un personaj dintr-o lume fantastică. Erai *transferat* înăuntrul unui desen animat, sau mai precis într-un basm, în care te puteai mișca după cum te tăia capul. O lume în care te puteai scufunda cu totul.

„Ce frumos e făcut!” a exclamat Alin.

Între timp, își alerga personajul dintr-o parte în alta a ecranului.

„Asta e zona de inițiere și se numește Northshire Valley. Hai să vedem unde ne duce drumul ăsta?” a decis de unul singur și a depășit în goană un zid înalt, acoperit cu olane de țigla roșie, fără să-mi dea timp suficient să admir portalul fastuos al catedralei din Northshire Valley și vitraliile ei impresionante, sau să înțeleg ce discuta el cu un personaj înțepenit în fața catedralei.

„Ce ai vorbit cu ăla?”

„Mi-a dat *questuri* de făcut. N-ai văzut?”

De o parte și cealaltă a drumului, pe sub copaci se plimbau liniștiți niște lupi cenușii.

„Cred că pot să omor lupii ăștia, dar mai bine rămân pe drum, să vedem ce e mai departe.” Am ajuns la o răscruce de drumuri. „Aici e Goldshire. Sunt *questuri* de făcut și aici, dar nu stau acum să le fac”, m-a lămurit Alin.

„Ce clădiri frumoase!” am exclamat eu.

Mai văzusem și altele printre copaci și, după logica mea, le-aș fi explorat pe toate, sau măcar aș fi încercat să văd dacă pot, însă Alin se grăbea foarte tare. L-am lăsat în pace. Îl rugasem de mai multe ori să se miște mai încet, dar nu mă luase în seamă.

„Intră puțin, te rog, în clădirea asta din stânga.”

„Să văd dacă pot. A, e un han! Aici poți să te întorci de oriunde ai fi. Vorbești cu hangiuul și te teleportează aici ori de câte ori ai nevoie.”

„Ce hangiu, care hangiu?”

„Asta!” m-a lămurit Alin, ținându-mă în fața unui personaj, după care și-a reluat goana.

„Stai, măi copile, să mă uit puțin la cămin.”

„Ce cămin?”

„Cred că am văzut eu unul, în spatele tău.”

„A, da, e destul de reușit.”

„E super! Uită-te cum e construit și cum arde focul în vatră! Ia uită-te, sunt și niște butoaie stivuite sub scară... și muzica de tavernă...”

„Lasă, o să ne întoarcem altă dată. Hai în capitală, să căutăm un jucător și să întrebăm unde se dă bătălia în jocul ăsta.”

„Să-l întrebăm!?”

„Da, suntem *online*. Jocul e interactiv și e pe internet... Pe unde naiba să o iau? Are hartă, dar nu văd nimic pe ea, că mai întâi, trebuie să fie descoperită. Ha! Au indicatoare! Pe aici trebuie să mergem! Uite, niște bandiți! Ia să încerc să omor unul!” A apăsat câteva butoane de pe tastatură și a exclamat, mulțumit de sine: „A mers!”

Alin vorbea de unul singur, iar eu mă uitam la un film în care poți lua în stăpânire personajul principal. Am ajuns la porțile unei cetăți impunătoare și înaintam pe un pod străjuit de o parte și de alta de stâlpi cu felinare și statui imense. Amplă, impresionantă, muzica de fond a oprit pentru câteva secunde până și nerăbdarea lui Alin de a găsi un jucător în carne și oase. Priveam cu răsuflarea tăiată la tărâmul de basm de pe ecranul calculatorului.

„Vreau și eu jocul acesta!”

„Ți-l pun și ție pe calculator. Uite un jucător!”

Alin a început o conversație în engleză cu „tipul”. Între timp, am avut și eu răgazul să admir podul arcuit frumos peste canalul cu apa cristalină și...

„Ies, că am treabă” a spus Alin, după ce s-a lămurit cum stăteau lucrurile în World of Warcraft.

„Pot să mă plimb și eu puțin cu personajul tău?”

„Plimbă-te. Când te saturei dai „Esc” și ieși. Vezi că i-am spus ăluia că am 30 de ani. Dacă te mai întreabă ceva, fă-te și tu că ești *AFK*.”

„*AFK*?!”

„Adică afară din joc, respectiv că nu ești în fața calculatorului.”

În zilele următoare am revenit la preocuparea aceasta comună, adică el învăța jocul, iar eu priveam. Din când în când, mă lăsa și pe mine să mă joc. Astfel, m-am trezit într-o ceată de jucători, la picioarele unui dragon mare și roșu care mă omora ori de câte ori scotea un val de flăcări pe nări. Un jucător pe care scria „*Priest*” a zis cu năduf, în timp ce mă readucea la viață:

„Ăsta e noob!!!”

„Lasă-l că e un tip OK. Dă omule în balaur și fugi când vezi că dă cu foc pe nări!!!”, mi-a sărit în ajutor Achille.

Alin nu era acasă. I-am telefonat precipitată.

„Hai, că m-au teleportat ăștia nu știu pe unde și fac aici numai porcării!”

„Nu mă fă de râs!”, a țipat la mine prin telefon și s-a întors rapid acasă.

Ajuns în fața calculatorului, s-a scuzat față de „ăștia”:

„Sorry, am lăsat-o pe sora mea să joace puțin”, le-a spus în engleză. „Nu puteam să zic că ești maică-mea. Era aiurea!”, s-a justificat el.

După două săptămâni, Alin s-a plictisit.

„Jocul ăsta se ia prea tare în serios. E mâncător de timp. Ți-l pun ție pe calculator și poți să intri pe *account-ul* meu.”

„Măi copile, nu știu engleză și nu înțeleg ce vor ăștia de la mine!”, i-am zis eu, în speranța că poate îl înduplec să mă mai ajute măcar până mă lămuream cum să folosesc interfața jocului și tastatura. Nu știu engleza. N-am învățat-o la timp și acum mă nervează. Mi se pare că trebuie să țin minte metafore, nu cuvinte, iar cea folosită în joc îmi amplifică această senzație.

„Dacă ești curioasă, înveți!”, m-a încurajat Alin, în stilul lui inconfundabil.

Da, eram foarte curioasă. Jocul mă atrăgea, mi se părea un miracol, așa că l-am luat pe cont propriu, înfruntându-i șaradele și provocând la o luptă total inegală limba engleză. Dar, un lucru e sigur, engleza nu o mai pot învăța.

Elfi

Am intrat în joc. Eram *night elf, priest*¹, și făceam parte din Alianță. Există două facțiuni: Hoarda și Alianța. Alegerea a fost simplă. De la prima vedere părea să fie vorba de cei urâți și cei frumoși. Mă numeam Lee, aveam părul verde și urechile lungi. Alergam printr-o pădure cum nu mai văzusem una asemănătoare din copilărie. În liceu, colegii îmi spuneau Lee. Cei apropiați îmi spun și acum la fel.

Lee era o experiență stranie. Un fel de solitudine asumată care mă încânta și mă întrista în egală măsură. O retragere în bucuria jocului, o lume în care aproape totul se citea în cheia: carpe diem!

Lee mi-a pătruns în suflet. M-am contopit cu ea. Aveam de rezolvat sarcini simple și amuzante. De pildă, trebuia să restabilesc numărul optim de animale din pădure, omorând tigrișori cu colții lungi ca niște săbii. „Pe ăștia i-au adus aici din povestea lui Rahan”, mi-au venit în minte celebrele benzi colorate apărute în „Pif”. *Ilthlain*² îmi trasese această responsabilitate, după ce înțelesesem că rolul lui era să antreneze tinerii preoți, adică și pe mine, și să vegheze la menținerea echilibrului în natură.

Totul a fost ok, până când am dat peste niște tarantule verzui care s-au repezit la mine și m-au omorât. Așa am ajuns la *Spirit*, un fel de Valkyrie unduitoare cu aripi de lumină larg deschise.

¹ Preoteasa din rasa elfilor nopții.

² NPC – personaj nonplayer (care nu e jucător).

Am rugat-o să mă învie și m-a înviat. M-am întors la păianjeni cu gânduri războinice, am intrat în peștera lor și le-am ținut piept destul de bine, aruncând în ei cu vraja mea de lumină. Dar, în adâncurile grotii am dat de o arătare mare și verde care se numea *Githyiss the Vile*. Gângania a mobilizat toți păienjenii care mișunau de jur împrejurul ei, m-a atacat și am murit exact sub picioarele ei fioroase. Apoi, povestea a devenit de-a dreptul dramatică. Eu mă reîntorceam în chip de stelută de lumină, înviam, dar nu apucam să-mi refac viața, că insectele mă omorau aproape instantaneu. Mi-am recâștigat dreptul la viață după multă strădanie. Enervată, am pornit pe drumul principal luminat de lampadare vegetale, un fel de flori cu tulpina lemnoasă în receptaculele cărora pulsau mici sfere de lumină albastră. La prima răscruce, indicatoarele îmi arătau calea spre Dolanaar și Starbreeze Village. Am luat-o spre Starbreeze Village, un sătuc plin cu ursuleți roz, de fapt niște demoni, cum aveam să aflu mai târziu. O opțiune proastă, fiindcă logica jocului era să merg mai întâi în Dolanaar, să mă antrenez, să mi se explice ce am de făcut și pe urmă să mă aventurez spre inima pădurii. Mi-am zis că nu are rost să bat drumurile de pomană, așa că, am stat la pândă concepând tot felul de strategii și în cele din urmă am atacat un ursuleț. Practic, trebuia să reușesc să-l omor, dar și la ei a funcționat solidaritatea, chiar mult mai bine ca la păianjeni, și n-am avut nicio șansă. M-au omorât.

Când m-am întors, toată suflarea ce animase ceva mai de vreme pădurea și căsuțele frumos desenate, dispăruse. Cadavrele ursuleților roz zăceau peste tot. Colții lor, care încremeniseră în rânjetul fioros al morții, sclipeau printre firele înalte de iarbă. De ce-or fi murit cu toții, așa, dintr-odată?

Doream să ajung cât mai repede în capitala elfilor, dar ea era încă departe și eu obosisem. Poate mâine, mi-am zis, și m-am distrat alergând pe sub tălpile lui *Ancient Protector*, un copac umblător,

enorm, cu pletele, barba și umerii invadați de frunze violete de arțar. Patrula prin Dolanaar, păzindu-l, deși, pe mine m-a lăsat să mor sfâșiată de o panteră neagră, exact la picioarele lui încălțate cu frunze violete de arțar și floricele roz.

Mă bucuram de fiecare amănunt, convinsă pe jumătate că sunt într-o lume adevărată în care mai fusesem eu cândva, de pildă, atunci când rugasem cu toată seriozitatea o găscă de pe marginea gârlei să mă transforme în pitic și să mă treacă gârla călare pe spatele ei, evident, cândva călătorisem cu găștele lui Nils Holgerssons de-a lungul Suediei. Bunul meu prieten din Dolanaar a fost *Keldamyr*, hangiuul. Avea părul verde ca și mine, numai că al lui era de un verde aprins, otrăvit, iar figura îi era aspră, aproape fioroasă. Timpul curgea învăluit în noaptea fără sfârșit din Teldrassil, iar eu, după ce oboseam și mi se făcea somn, mă așezam la marginea terasei, cu *Keldamyr* în spatele meu, văzându-și de treaba lui de hangiu. Priveam poiana cu copaci uriași unde patrula, sigur pe sine, *Ancient Protector*. Mă simțeam și eu în siguranță cu mine însămi. Era o nostalgie liniștită. Grea, dulce, persistentă. Liniștea elfilor nopții, din Teldrassil. Stăteam un timp indefinit ghemuită lângă patul în care urma să adorm, cu privirea înțepenită în zarea violetă, unde sigur trebuia să fie și Felix, și ascultam muzica elfilor.

*

„Hikikomori! Vezi că face ravagii în Japonia. Un milion de oameni sunt pierduți în propria lor imaginație, uneori până la anihilare totală, mi-a zis Alin. E un fenomen social care a alertat guvernul japonez. Merită să studiezi lumea asta. Pare să aibă viitor. În curând se va inventa *mufa* care te transpune și senzorial în personajul de pe monitor și «Ta-ra, lume!»”.

Am simțit acut, aproape ca pe un junghi intercostal, că are dreptate.

Urc dealul la cimitir.

Multă vreme, când eram în impas, Felix venea la mine. Era foarte real, îl puteam atinge, îl puteam îmbrățișa. Era atât de material, că îi simțeam prezența fizică. Îl întrebam ce face „acolo” și el îmi povestea ceva despre niște „misiuni”. Îl opream, fiindcă simțeam că mă trage undeva între lumi, unde nu aveam dreptul să fiu. În cel mai frumos dintre aceste vise era înveșmântat în alb. Venise să mă ajute să mă desprind din plasa unui cotidian mizerabil. Alergam pe niște holuri flancate pe o parte de wc-uri pe care tocmai le spălasem cu jetul de apă al unui furtun și eram în panică. El m-a așteptat la capătul holului din liceul meu de la Călimănești. Acolo s-a sfârșit goana mea. M-a mângâiat pe păr, fără vorbe, învăluindu-mă în lumina unui zâmbet de „dincolo”. Nu mai era îngerul meu păzitor. Urcase spre treapta arhanghelilor, iar eu am văzut limpede asta. Mă mângâiasse, mă bucurase lumina lui, dar am știut că, de atunci încolo, sunt pe cont propriu. El nu o să mai vină. Sau...

Contrar aparențelor, simt eu că Dumnezeu mă iubește. Am cu *El* o relație intimă, firească. Mi-a transmis-o, bunica mea. În fiecare seară, se așeza în dreptul patului meu, deasupra căruia, pe perete, stăteau icoanele rânduite frumos, pe un macac înflorat de lână. Rostea *Tatăl nostru* cu voce tare și invariabil căsca cu poftă în timpul rugăciunii, pregătindu-se să treacă direct într-un somn sănătos și binecuvântat. Nu am mai asistat niciodată la un act de credință superior în sinceritate și profunzime. Bunica mea adormea, în fiecare seară, direct în brațele Domnului. S-au împlinit optsprezece ani, de când ea și Felix m-au părăsit. Întâi el. Era ziua lui de naștere și a plecat, strângând în mână o lumânare de ceară, atât de tare că lumânarea s-a curbat. Apoi ea, tot într-o zi de sărbătoare. De Cuvioasa Parascheva.

După un an, am adus, cu destule peripeții, un bloc de marmură din pântecul Munților Apuseni. O piatră frumoasă, albă